

Демаре, ако и да показва едно голѣмо почитаніе къмъ нейъ, принадлежи обаче и той на тѣзи които ѿ подгаврятъ, а неодобрява именно цѣльтъ на коѣто добрата тая дѣвица посвещава мечтателното си имущество; а тая нейна цѣль е наистинѣ за смѣхъ, защото друго и не бынува освѣнь да въздигне въ ближнійтъ градъ единъ голѣмъ храмъ скроенъ чудно, тъй що този храмъ да прѣдаде на будущитѣ въкове името на кти-торкѣтъ и на изгаснѣлытъ великъ родъ на Пороевцытъ. Този храмъ, или по-добрь този сънь отъ сануванія, храни и дава живогъ на тѣзи старицѣ-дѣвицѣ. Като си е приготвила скройтъ, тя цѣли дни, а по нѣкога и цѣли нощи, прѣкарва да ся занимава съ него какъ да го нареди и украси по-добрь; а говори даже за него, като за зданіе сѣществующе, и казува: — Бѣхъ въ притвортъ на храмътъ си; снощи съгледахъ на десното крыло това; промѣнихъ облѣклото на портаря, и други таквызъ.

— Не ми ли казвате, господже, каза доктортъ, като разбѣркваше книгытъ, отъ вчера на самъ работили ли сте въ храмътъ си?

— Разумѣва ся, Г. Докторе; даже дойде ми и една чудна идея; вмѣсто дебелѣтъ стѣнѣ помежду, коато дѣли притвортъ отъ съборныйтъ храмъ, турихъ една по-тънѣ и по-спретнѣ?

— Много хубаво; но кажи ми каквы извѣстія имате отъ Испаніѣ? Истинѣ ли е, това що не-